

SZEGEDI ÍTÉLŐTÁBLA
Gf.III.30.374/2016/6. szám

A Szegedi Ítéltábla a **felszámoló szervezet neve** felszámoló (felszámolóbiztos: **felszámolóbiztos neve, felszámoló székhelye**) által képviselt **felperes neve, f.a.** **felsperes székhelye.** szám alatti székhelyű **felperes** által a Dr. Kiss Barna Balázs ügyvéd által képviselt **I.rendű alperes neve I. rendű alperes címe** alatti állandó lakos **I. rendű** és a Dr. Major Tina ügyvéd által képviselt **II.rendű alperes neve II. rendű alperes címe** szám alatti állandó lakos **II. rendű alperesek** ellen kölcsön megfizetése iránti perében a Kecskeméti Törvényszék 2016. szeptember hó 01. napján kelt 8.G.20.856/2016/4. sorszámu ítélete ellen az I. és II. rendű alperesek által 5. sorszám alatt előterjesztett fellebbezés folytán lefolytatott másodfokú eljárásban meghozta a következő

Í T É L E T E T:

Az elsőfokú bíróság ítéletét **helybenhagyja.**

A le nem rótt 2.500.000,- (Kettőmillió-ötszázezer) forint fellebbezési eljárási illetéket az állam viseli.

Kötelezi I. és II. rendű alpereseket, hogy egyetemlegesen fizessenek meg 15 nap alatt a felperesnek 150.000,- (Egyszázötvenezer) forint másodfokú eljárási költséget.

Az ítélet ellen fellebbezésnek helye nincs.

I N D O K O L Á S

Az alperesek ügyvezetői voltak a X... Kft-nek (továbbiakban: adós).

Az adós és a felperes deviza-alapú nem fogyasztói kölcsönszerződéseket kötöttek. A 2005. március 7. napján létrejött 6/2005. számú szerződés szerint a felperes beruházás céljára 289.706 CHF összegű, CHF devizanemben nyilvántartott kölcsönt nyújtott az adósnak. Az adós tudomásul vette, hogy a 289.706 CHF kölcsönösszegeből összesen legfeljebb 45.000.000,- magyar forintnak megfelelő CHF kölcsönösszeget folyósít felperes, mely a konverzió indításának napján a felperes által jegyzett deviza vételi árfolyamon került meghatározásra. Az ügyleti kamat mértékében akként állapodtak meg, hogy az a mindenkor érvényes referencia kamatláb (3 havi LIBOR 0,71) + évi 6,29%, azaz évi 7%, a THM: 7,34%. A lejárt tőke- és kamattartozás után a szerződésben meghatározott ügyleti kamaton felül 6% késedelmi kamat megfizetését vállalta az adós.

A 2006. június 12. napján kötött újabb 6/2006. számú kölcsönszerződés forgóeszköz finanszírozására szólt. E szerződés alapján a felperes az adósnak 88.595,- CHF összegű, CHF devizanemben nyilvántartott kölcsönt nyújtott, melyet az adós CHF devizanemben volt köteles visszafizetni. Az adós tudomásul vette, hogy a felperes a 88.595 CHF kölcsönösszegeből összesen legfeljebb 15.000.000,- forintnak megfelelő CHF kölcsönösszeget folyósít. Az ügyleti kölcsön mértékében a felek akként állapodtak meg, hogy az a mindenkor érvényes referencia kamatláb (3 havi LIBOR 1,47) + évi 5,53%, azaz évi 7% kamat, a THM mértéke: 8,2347% volt. A lejárt tőke- és kamattartozás után a szerződésekben meghatározott ügyleti kamaton felül 6%-os késedelmi kamatban is megállapodtak. A kölcsön folyósítására forintban kerül sor (II.3.), az adós a tőke és kamattörlesztést a kölcsön devizanemében a deviza bankszámlájára volt köteles teljesíteni (V.2.).

A szerződések VI/1. pontja szerint a felperes fenntartotta jogát a kölcsön összege után számított kamat, illetve egyéb költség mértékének módosítására akként, hogy arról, illetve annak érvénybe lépésének időpontjáról az adóst írásban értesíti.

Mindkét szerződés VIII/23. pontjában az I-II. rendű alperesek készfizető kezességet vállaltak arra az esetre, ha az adós fizetési kötelezettségének nem, vagy csak részben tesz eleget. Az adós nevében elismerték, hogy a hitelező általános szerződési feltételeit és kockázatvállalási üzletszabályzatát megismerték, azt magukra nézve kötelezőnek ismerték el, valamint a szerződés mellékleteit aláírásukkal elismerten átvették (VIII.21.).

Az adós felszámolását a Kecskeméti Törvényszék rendelte el, a felszámolás kezdő napja 2009. december 17.

Az adós felszámolásának kezdő napján a hitelező számítása szerint a 6/2005. számú hitel vonatkozásában az adós tartozása 205.932,75 CHF tőke, 33.262,72 CHF ügyleti kamat, míg a késedelmi kamat 1.319,63 CHF, mindösszesen 240.515,1 CHF volt. A 6/2006. számú hitel vonatkozásában a tőke tartozása 69.461,16 CHF, az ügyleti kamat tartozása 9.981,06 CHF, késedelmi kamat 368,98 CHF, mindösszesen 79.811,2 CHF összeget tett ki.

A felperes 2010. január hó 21. napján hitelezői igényét a felszámolóhoz - az időközbeni törlesztéseket is figyelembe véve - akként jelentette be, hogy a 2005. március 7. napján folyósított kölcsönrel kapcsolatosan a hitel 2010. január 19-i egyenlege 205.932,75 CHF tőke, 34.964,88 CHF kamat, 1.554,89 CHF késedelmi kamat, 290 CHF költség, mindösszesen 242.742,52 CHF. A 2006. június 14. napján folyósított kölcsönt illetően a törlesztéseket is figyelembe véve 2010. január 19-i egyenleg 69.461,16 CHF tőke, 10.555,20 CHF kamat, 438,32 CHF késedelmi kamat, 89 CHF költség, mindösszesen 80.454,68 CHF tartozás.

A felszámoló a felperes hitelezői igény bejelentését 2012. május 25. napján akként igazolta vissza, hogy a Cstv. 49/D. § (1) bekezdése szerinti követelésként 44.018.929,- és 14.605.791,- forintot, míg „f” kategóriás követelésként 200.000,- forintot vett nyilvántartásba.

A felperes 2013. július 11. napján kelt levelével az alpereseket, mint készfizető kezeseket az adós ellen indult felszámolási eljárás folytán lejárttá és esedékessé vált tartozásuk megfizetésére szólította fel. A 2005. március 9. napján folyósított kölcsönből eredően 205.932,75 CHF tőke, 99.321,56 CHF ügyleti kamat, 22.434,08 CHF késedelmi kamat, 1.160 CHF költség, mindösszesen 328.848,39 CHF megfizetését kérte. A 2006. június 14-én folyósított kölcsönből összesen 108.918,75 CHF megfizetésére szólította fel alpereseket azzal, hogy abból a 69.461,16 CHF tőke, 32.262,69 CHF ügyleti kamat, 6.838,9 CHF késedelmi kamat, 356 CHF költség.

A felperes keresetében az alpereseket, mint készfizető kezeseket egyetemlegesen kérte kötelezni a 2005. március 7. napján kötött kölcsönszerződésből eredő 205.932,75 CHF tőke, 118.284,88 CHF ügyleti kamat, 41.425,33 CHF késedelmi kamat, 1.160 CHF költség összegének megfelelő, a kifizetés idején érvényben lévő MNB középárfolyam alapján kiszámított forintösszeg megfizetésére, továbbá a 205.932,75 CHF tőkeösszeg után 2014. július 25. napjától a kifizetés napjáig járó, a mindenkor érvényes referencia kamatláb + évi 8,74%-os ügyleti kamatösszegnek megfelelő, a kifizetés idején érvényben lévő MNB középárfolyam alapján kiszámított forintösszeg megfizetésére, valamint a tőkeösszeg után 2011. július 25. napjától a kifizetés napjáig járó évi 6%-os késedelmi kamat összegének megfelelő, a kifizetés idején érvényben lévő MNB középárfolyam alapján kiszámított forintösszeg megfizetésére. A 2006. június 12. napján kötött kölcsönszerződésből 69.461,16 CHF tőke, 38.659,06 CHF ügyleti kamat, 13.149,92 CHF késedelmi kamat, 356 CHF költségösszegeknek megfelelő, a kifizetés idején érvényben lévő MNB középárfolyam alapján kiszámított forintösszeg megfizetésére, továbbá a tőkeösszeg után 2014. július 25. napjától a kifizetés napjáig járó, a mindenkor érvényes referencia kamatláb + évi 8,74%-os ügyleti kamatösszegnek megfelelő, a kifizetés idején érvényben lévő MNB árfolyam alapján kiszámított

forintösszeg megfizetésére, valamint a tőkeösszeg után 2014. június 25. napjától a kifizetés napjáig járó évi 6%-os késedelmi kamatösszegnek megfelelő, a kifizetés idején érvényben lévő MNB középárfolyam alapján kiszámított forintösszeg megfizetésére.

Az alperesek ellenkérelmükben elsődlegesen az adós által kötött kölcsönszerződés érvénytelenségének megállapítását kérték, másodlagosan tartozásuk összegszerűségét is vitatták.

II. rendű alperes előadta, hogy a kezességet, mint természetes személy vállalta, ezért tágabb értelemben fogyasztónak minősül, ezért a fogyasztói kölcsönszerződésre vonatkozó szabályok alkalmazhatóak. A kölcsönszerződés azon rendelkezése, amely a hitelező felperes részére a szerződési feltételek egyoldalú módosítását tette lehetővé (VI. pont); valamint az árfolyamváltozásból eredő veszteségek viselésére vonatkozó kikötés (I.4.) tisztességtelen. A felperesnek tájékoztatnia kellett volna az árfolyamkockázatról és az árfolyamrészről is. Előadta, hogy az üzletszabályzatot és kockázatvállalási szabályzatot sem kapta meg. A kölcsönszerződés nem tartalmazza azt sem, hogy a THM milyen számítások eredménye, az milyen esetekben és milyen módon változtatható meg. A szerződés továbbá nem tartalmazza az ügyleti kamat mértékét, az árfolyamrészre történő utalást és annak mértékét sem. Ezen okokból a szerződés semmis. A tartozás összegszerűsége körében előadta, hogy az a felszámolási eljárás során az adós vagyonának értékesítésével változhat, csökkenhet.

Az elsőfokú bíróság ítéletével kötelezte az alpereseket, hogy egyetemlegesen fizessék meg 15 nap alatt a felperesnek 323.207,2 CHF-nek a teljesítés idején érvényben lévő MNB deviza középárfolyam alapul vételével átszámított forint összegét és ebből 275.393,91 CHF után 2014. június 25. napjától a kifizetésig járó a nemzetközi pénzpiacon a CHF-re irányadó mértékű késedelmi kamatát a teljesítéskor érvényben lévő MNB deviza középárfolyam alapján számított forintösszegben. Döntését azzal indokolta, hogy az alperesek nem vitatták a keresetben meghatározott kölcsön folyósítását az adós részére, azt sem, hogy a szerződés szerinti törlesztéseket az adós 2009. áprilisát követően nem teljesítette, ezért a Ptk. 274. § (2) bekezdése alapján, mint készfizető kezesek kötelesek helytállni a teljes tartozással. Az alperesek felhívás ellenére sem vitatták érdemben a felperes kereseti követelésének összegszerűségét, annak kimutatását és az azt alátámasztó bizonyítékokat sem. Az adós felszámolási eljárása folyamatban van, ezért végrehajtási eljárás kérdése lehet, hogy az egyenes adós teljesítésére figyelemmel az alperesektől, mint készfizető kezesektől mekkora összeg hajtható be. A kölcsönszerződések érvénytelenségével kapcsolatos kifogásokat azért nem vizsgálta, mert nem állt perben az adós, ezért a felperessel kötött kölcsönszerződésekre vonatkozó kifogások akkor sem vehetők figyelembe, ha a semmisség nyilvánvaló.

Az alperesek fellebbezése folytán eljáró Szegedi Ítéltábla Gf.III.30.460/2015/3. sorszám alatti végzésével az elsőfokú bíróság ítéletét hatályon kívül helyezte, és ugyanezt a bíróságot a per újabb tárgyalására, és újabb határozat hozatalára utasította.

A Ptk. 273. § (1) bekezdésére utalva rögzítette, hogy az alperesek a jogi érdekeltységük által meghatározott körben a kölcsönszerződések kapcsán érvénytelenségi kifogást előterjeszthettek. Az adós és a felperes közötti kölcsönszerződések nem minősülnek fogyasztási és fogyasztói szerződésnek sem, és mivel azokat az alperesek, mint az adós tagjai és vezető tisztségviselői is aláírták, azért vállaltak készfizető kezességet, ezért a kezességi szerződések sem minősülnek annak. Az alperesek által hivatkozott érvénytelenségi kifogásokat nem találta alaposnak az ítéltábla. Megállapította, hogy az adós és a felperes között deviza-alapú kölcsönszerződések jöttek létre, melyek mint szerződéstípusok önmagában nem érvénytelenek azért, hogy - például - az árfolyamkockázat az adósnál jelentkezik. Ezen túl az arról való tájékoztatást a Hpt. 203. § (6) bekezdése a lakossági ügyfelek számára írta elő, ezért ennek elmaradása sem eredményezi a

kölcsönszerződések részleges vagy teljes érvénytelenségét. Miután a kezesi szerződések nem fogyasztói szerződések, ezért az alpereseket terhelte annak bizonyítása, hogy az adós írásbeli elismerése ellenére az üzletszabályzatot nem kapták meg, arra azonban bizonyítási indítványt nem tettek, illetőleg az adós mindkét kölcsönszerződésben kijelentette, hogy az üzletszabályzat tartalmát megismerte, azt magára nézve kötelezőnek ismerte el, és azokat átvette. Ezen túl az adós képviselőjében kifejezetten az alperesek, mint készfizető kezesek is aláírták a szerződést, ezért az általános szerződési feltételt tartalmazó üzletszabályzat átadásának meg nem történtét bizonyítani nem tudták, ezért az a szerződés részévé vált. A II. rendű alperes hivatkozása kapcsán rögzítette, a nem fogyasztói deviza-alapú szerződésekre is igaz, hogy az árfolyamrész alkalmazása tisztességtelen, ez a kikötés azonban a nem fogyasztói szerződésben nem semmis, hanem megtámadható feltétel (Ptk. 209/A. §). Az adós a megtámadási határidő letelte után arra a hitelező vele szembeni követelése esetén kifogásként, mint a kikötés tisztességtelenségére hivatkozhat, tartozása összegét vitássá teheti (BDT 2015/58.). Miután a kezes a jogosulttal szemben mindazokra a kifogásokra hivatkozhat, melyek a főkötelezettet megilletik, így a megtámadási határidő letelte után is kifogásként a megtámadás jogát a főkötelezettől függetlenül gyakorolhatja. Megállapította, hogy a felek a kölcsönszerződésben eltérő, kétnemű árfolyamot kötöttek ki, mely tisztességtelen kikötés. Annak jogkövetkezménye a részleges érvénytelenség, ezért a felperesnek a deviza középárfolyam alkalmazásával kell elkészítenie az elszámolást a folyósítás és a törlesztések figyelembevételével. A II. rendű alperesnek az indokolatlan egyoldalú kamatemelésre történt hivatkozásával kapcsolatban utalt a 2/2012. (XII.10.) számú PK véleményre, amely irányadó a nem fogyasztói szerződésekre is (BDT 2015/4/58.). Rögzítette, hogy a változó kamatozású kölcsönszerződésekben az ügyleti kamat mértékét a felek meghatározhatják úgyis, hogy a referencia kamatláb mellett a bank ún. kamatfelárat is alkalmaz, ahogyan ez perbeli esetben is történt. A kamatfelár bank általi egyoldalú emelése esetén bizonyítható annak érvénytelensége. Erre irányuló kereseti kérelem esetén vizsgálendő, hogy érvényesült-e a ténylegesség, az arányosság, a szimmetria elve. A kellő gondosság mellett előre látható kockázatok felmérése és kezelése a pénzügyi intézmény rendes üzleti kockázati körébe esik, és csak az e körbe nem tartozó, az ellenőrzési tevékenység körén kívül eső változásokat háríthatja át. A bekövetkezett változásnak meg kell haladnia a normálisan vállalható üzleti kockázatot. Ha a hivatkozott körülmény változása ténylegesen nem következett be, vagy a kamat, a költség, a díj mértékére nem volt befolyással, illetve nem állt arányban a változás mértékével, az egyoldalú szerződésmódosítás érvénytelen, vagy részben érvénytelen, mert adott esetben hiányzik az egyoldalú módosítás szerződési jogalapja. Azokban a perekben, melynek tárgya az egyoldalú szerződésmódosítás érvénytelensége, a pénzügyi intézmények vannak abban a helyzetben, hogy adatokat szolgáltatassanak, melyek alapján megítélhető az egyoldalú szerződésmódosítás a tekintetben, hogy arra jogszerűen a jóhiszeműség és tisztesség követelményeit betartva került-e sor. E körülményeknek a bizonyítási eljárás során van jelentősége. A felperes a szerződésben kikötött ügyleti kamatlábat az első szerződésben 3 havi LIBOR + évi 6,29%, míg a másik szerződésben 3 havi LIBOR + 5,53%-ban jelölte meg. A szerződéskötést követően a felperes egy alkalommal bizonyosan - 2008. október 22. napján - a kamatot megemelte, és a 3 havi LIBOR kamathoz 8,75% kamatfelár alkalmazását vezette be, valamint a másodfokú eljárásban tett nyilatkozata szerint elismert további emelést is, mert 8,77% kamatfelárat érvényesített keresetében. A megismételt eljárásra vonatkozóan előírta, az elsőfokú bíróságnak vizsgálnia kell, hogy volt-e a felperes részéről kamatemelés 2008. október 22-én, valamint ezen kívül más időpontban. Amennyiben igen, meg kell állapítani mi volt az oka, indokolt volt-e, tisztességtelennek minősül-e és ennek eredményére figyelemmel új elszámolás előterjesztésére kell felhívni a felperest, amelyben az árfolyamrész alkalmazását mellőzve, középárfolyamon számol el, illetve ha a kamat-, díj-, költségemelés tisztességtelenségének megállapítására sor kerül, a tisztességtelenül alkalmazott kamatemelést mellőzve kell elszámolni. Csak ezt követően állapítható meg az alperesek készfizető kezesek fizetési kötelezettségének helyes összecszerűsége.

A megismételt eljárásban az elsőfokú bíróság felhívására a felperes elkészítette az ítélet tábla végzése szerinti elszámolást. Előadta, hogy a tisztességtelen egyoldalú kamatemelésre tekintettel felszámított plusz ügyleti kamatkövetelését nem érvényesíti. A 6/2005. számú szerződésben a tőketartozás után 2009. december 18. napjától érvényesített egységesen évi 13,25% késedelmi kamatot, figyelemmel arra, hogy a kölcsönszerződés a késedelmi kamat mértékét az ügyleti kamat + 6%, a késedelmi kamat összegében határozta meg, az ügyleti kamatot pedig egységesen 7,25%-kal vette figyelembe. A tőkésített, lejárt ügylet és késedelmi kamat után további kamatot, és költséget nem érvényesített. A 6/2006. számú hitelből is kizárólag a fennálló tőketartozás után érvényesített, a felmondás időpontjától (2009.12.17.) kezdődően évi 13,215% mértékű késedelmi kamatot. Mindezek figyelembevételével keresetét leszállította, és kérte az I. és II. rendű alperesek, mint egyetemleges készfizető kezesek kötelezését a 6/2005. számú kölcsönszerződésből eredő 205.932,75 CHF tőke, 128.028,75 CHF ügyleti kamat, 112.757,48 CHF késedelmi kamat, 290 CHF költségösszegeknek megfelelő, míg a 6/2006. számú kölcsönszerződésből 69.461,16 CHF tőke, 41.947,36 CHF ügyleti kamat, 37.462,46 CHF késedelmi kamat, 89 CHF költség összegeknek megfelelő a kifizetés idején érvényben lévő MNB középárfolyam alapján kiszámított forintösszeg megfizetésére, továbbá a tőkeösszegek után 2016.07.01. napjától a kifizetés tényleges napjáig járó évi 13,25% kamatösszegnek megfelelő, a kifizetés napján érvényben lévő MNB középárfolyam alapján számított forintösszeg megfizetésére a Pp. 231. § e.) pontja alapján előzetes végrehajthatóság mellett (3., 4.).

A megismételt eljárásban az alperesek a felperes által előterjesztett módosított kamatmértékre tekintettel készített elszámolást elfogadták. Előadták ugyanakkor, hogy tudomásuk szerint a felszámoló 9.000.000,- forintért értékesítette a **város neve**-i telephelyet, amely tartozásuk összegét befolyásolja.

Az elsőfokú bíróság kötelezte az alpereseket, hogy fizessenek meg egyetemlegesen 15 nap alatt a felperesnek 317.587,31 CHF-nak a teljesítés idején érvényben lévő MNB deviza középárfolyam alapulvételével számított forintösszeget és ebből 275.393,91 CHF után 2009. december 18.-tól a kifizetésig, de legfeljebb a **X. Kft. „f.a.”** adóssal szembeni felszámolási eljárásban a zárómérleg elkészítésének időpontjáig terjedő időtartamra, a nemzetközi pénzpiacon a CHF-re irányadó mértékű késedelmi kamatát a teljesítéskor érvényben lévő MNB deviza középárfolyam alapján számított forintösszegekben. Ezt meghaladóan a keresetet elutasította.

Hangsúlyozta, hogy a megismételt eljárásban a felperes által elkészített elszámolást az alperesek nem vitatták. Arra sem hivatkoztak, hogy 2009. áprilisát követően a felszámolás kezdő időpontjáig, a szerződések felmondásáig 2009. december 17. napjáig bármilyen teljesítés történt. Az a hivatkozásuk, hogy a felszámolási eljárásban az adós vagyontát értékesítették, és ebből pénzeszköz állhat rendelkezésre, helytállási kötelezettségüket a perben nem befolyásolja. A kezesség járulékos jellegéből következően, amennyiben a főkötelezettség csökken, akkor a kezes helytállási kötelezettsége is csökken. A felszámolási eljárásban értékesítés történhetett, azonban a felperes részére kifizetés nem történt, felszámolási zárómérleg sem készült. Ezért az alperesek helytállási kötelezettségének mértéke sem változott. Amennyiben az egyenes adóستól bármilyen mértékű hitelezői igény kielégítésére sor kerül, akkor jövőbeni végrehajtás kérdése lehet, hogy az egyenes adóستól és a készfizető kezesektől, mint egyetemleges kötelezettekől milyen összeg hajtható be egymás teljesítésére is tekintettel (Ptk. 272. § (1), 271. § (2) bekezdés). Az adós felszámolás alatt áll, ezért a vele szemben fennálló pénzkövetelés után az eredeti lejáratú időtől a kiegyenlítésig legfeljebb a felszámolási zárómérleg elkészítésének időpontjáig érvényesíthető késedelmi kamatkövetelés a Cstv. 35. § (2) bekezdés b.) pontja alapján. A kezesség járulékos jellege folytán az adós ellen folyó felszámolási eljárásra tekintettel a mellékkötelezett alperesek kamatfizetési

kötelezettségének időtartamára is a Cstv. ezen előírása érvényesül (BDT 2013/9/137.). Ezért az alperesek kamatfizetési kötelezettségét a felszámolási zárómérleg időpontjáig terjedően állapította meg, az ezt meghaladó időtartamra előterjesztett keresetet elutasította.

Az elsőfokú bíróság ítélete elleni fellebbezésükben az alperesek annak megváltoztatásával a kereset elutasítását kérték az eljárás során előadott okokra tekintettel.

A felperes fellebbezési ellenkérelme az elsőfokú bíróság ítéletének helybenhagyására irányult.

A fellebbezés **nem alapos**.

Az ítélet tábla megállapította, hogy a megismételt eljárásban az elsőfokú bíróság a tényállást helyesen állapította meg, abból helytálló jogkövetkeztetésre jutott, érdemi döntése is megfelel a jogszabályoknak. Ezért az elsőfokú bíróság ítéletét helyes indokai alapján hagyta helyben a Pp. 253. § (2) bekezdése alapján.

Az ítélet tábla a fellebbezéssel kapcsolatban az alábbiakra mutat rá.

Az elsőfokú iratokból megállapíthatóan az ítélet tábla hatályon kívül helyező végzésében foglaltaknak megfelelően a felperes 3. sorszám alatt előterjesztette az adóssal kötött kölcsönszerződésekből fennálló tartozásra vonatkozó kimutatását. Erre tekintettel kereseti kérelmét le is szállította (3. sorszám alatti felperesi beadvány és annak melléklete). A 4. sorszám alatti jegyzőkönyv tanúsága szerint az alperesek az elszámolás tekintetében akként nyilatkoztak, hogy az elkészített elszámolást elfogadják. Ezért helyesen járt el az elsőfokú bíróság, amikor a felperes leszállított összegű kereseti követelése összecsúszása tekintetében tovább bizonyítási eljárást nem folytatott le. Erre - mint azt az ítélet tábla Gf.III.30.374/2016/4. sorszám alatti hatályon kívül helyező végzésében már kifejtette - csak akkor kerülhetett volna indokoltan sor, amennyiben az alperesek a felperesi elszámolás helyességét vitatják, és az indokoltá tehette volna szakértői bizonyítás bevezetését is. Miután azonban az alperesek nem vitatták, hanem kifejezetten elfogadták a felperesi elszámolás helyességét, ezért a megtámadási kifogás körében a bíróságnak vizsgálódnia nem kellett, ezért a kereset összecsúszása tekintetében további bizonyítási eljárás lefolytatása szükségtelen volt.

Helyesen foglalt állást az elsőfokú bíróság abban a kérdésben is, hogy az az alperesi hivatkozás, hogy a felszámolási eljárásban az adós vagyonának értékesítése, és az ebből rendelkezésre álló pénzösszeg az alperesek helytállási kötelezettségét jelen perben nem befolyásolja. Figyelemmel a Ptk. 272. § (1) bekezdésére, mely szerint, ha a főkötelezettség csökken, akkor a kezes helytállási kötelezettsége is csökken, az következik, amennyiben az adós gazdálkodó szervezet felszámolási eljárásban értékesítés történik, és ennek folytán jelen per hitelezője felé kifizetést teljesít az adós felszámolója, akkor a kezes helytállási kötelezettsége is csökken. Önmagában az a körülmény, hogy a felszámolás során értékesítés történt nem igazolja, hogy az adós a hitelező felé teljesített. A felszámolási értékesítés esetén a Cstv. 59/A. § és a Cstv. 57. §-a szerint történhet meg a hitelezők kielégítése, és a hitelezők követelését jellemzően a felszámolási költségek kifizetése megelőzi. A felperes tárgyalási nyilatkozata szerint azonban részére kifizetés nem történt, felszámolási zárómérleg sem készült, ebből következően az alperesek helytállási kötelezettségének mértéke sem változott (csökkent). Helyesen hivatkozott arra is az elsőfokú bíróság, amennyiben az egyenes adóstól bármilyen mértékű hitelezői igény kielégítésére került sor, akkor a jövőbeli végrehajtási eljárás kérdése lehet, hogy az egyenes adóstól és az alperesektől, mint készfizető kezesektől és egyetemleges kötelezettektől milyen összeg hajtható be egymás teljesítésére is figyelemmel (Ptk. 274. § (2) bekezdés), ez esetben végrehajtás korlátozására vagy megszüntetésére kerülhet sor.

A sikertelen fellebbezést előterjesztő alperesek személyes költségmentessége folytán le nem rótt fellebbezési eljárási illetéket az állam viseli figyelemmel a Pp. 84. § (1) bekezdés a.) pontjaira, 78. § (1) bekezdésére, és a 6/1986. (VI.26.) IM számú rendelet 14. §-ára.

A sikertelen fellebbezést előterjesztő alperesek azonban személyes költségmentességük ellenére - figyelemmel a Pp. 86. § (3) bekezdésére - kötelesek megfizetni a másodfokú eljárásban ellenkérelmet előterjesztő felperes másodfokú eljárási költségét, ami a jogi képvisletével kapcsolatban felmerült ügyvédi munkadíj 32/2003. (VIII.22.) IM számú rendelet 3. §-a szerint számított összegből áll, figyelemmel arra is, hogy a felperesi képviselő a másodfokú tárgyaláson szóban terjesztette elő fellebbezési ellenkérelmét.

Szeged, 2017. január 19.

Dr. Gaálné dr. Jobbágy Ildikó s.k.	Béri András s.k.	Dobler László s.k.
a tanács elnöke	előadó bíró	táblabíró